

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑΙΑ ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΕΡΠ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 20

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΧΙΑΝ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

ΠΑΝΑΓΗΣ: Δὲν βλέπω νάκαναν μεγάλα πράγματα οἱ Ψαρριανοί σου, Χατζηστόλαρχε!
ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ: Πάντως ν. Πρόεδρε, μοῦ ἔφαγαν 600 ψωμιά, 20 κεφαλοτύρια κασέρι, 2000 αυγά, μοῦ ἤπιαν 12 νταμιζάνες ρετσίνα, καὶ πῆρε καὶ ὁ καθείς τους ἀπὸ 500 δραχμὲς μεροκάματο!.....

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ θιάσου Μυράτ κρίνομεν σκόπιμον νὰ δώσωμεν μερικὰς ὁδηγίας περὶ τοῦ καλῶς φέρεσθαι εἰς τὸ θέατρον.

Κατὰ πρῶτον, εἶναι πολὺ μπανάλ νὰ προσέρχεσθε εἰς τὸ θέατρον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως.

Αὐτὸ προδίδει κατωτερότητα καταγωγῆς καὶ διανοήσεως, πράγματα ἀνάρμοστα διὰ κυρίου καὶ κυρίας καθὼς πρέπει.

Ἡ εἰσοδός σας εἰς τὸ θέατρον πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνεται μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς παραστάσεως.

Ὅταν τὸ θέατρον δὲν εἶναι ὑπερπληρωμένον θεατῶν, δὲν πρέπει νὰ πηγαίνετε, διότι δὲν θὰ εἶναι δικαιολογημένη τότε ἡ ἀξίωσίς σας νὰ σᾶς

τοποθετήσουν κάθισμα πλησίον τῆς ὀρχήστρας.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὸ θέατρον πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἴστασθε ὄρθιοι τουλάχιστον ἐπὶ πέντε λεπτά, διὰ νὰ ἐξαναγκάσετε ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ν' ἀντιληφθοῦν τὴν εἰσοδὸν σας.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν πέντε λεπτῶν πρέπει νὰ ὁμιλεῖτε μεγαλοφώνως καὶ εἰς ὕψος αὐστηρὸν πρὸς τὸν ταξιθέτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφρόντισεν ἀπὸ τὸ πρῶτ' νὰ σᾶς κρατήσῃ καθίσματα «ρεζερβέ».

Αἱ κυρίαὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν πρόθεσιν νὰ ἀποχωρήσουν ἀναφωνοῦσαι μεγαλοφώνως.

Δὲν ἐπιστρέφωμεν καλλίτερα σὴν λίσσῃ νὰ συνεχίσωμεν τὸ κουγκάν; Εἰς τὴν ἀναφώνησιν αὐτὴν, οἱ κύριοι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γελάσουν

θορυβῶδως, διὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὸ λεχθὲν ἦτο ὑπερβολικὰ ἔξουπον καὶ ἀστεῖον.

Ὅταν τέλος θὰ καταλάβετε τὰς θέσεις σας, θὰ προσέχετε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου, καὶ θὰ κάμετε διαρκῶς κριτικὴν τὴν ὁποῖαν ἀπαραιτήτως πρέπει ν' ἀκούουν οἱ παρακαθημένοι σας.

Ἡ κριτικὴ θ' ἀφορᾷ τὸ παίξιμον τῶν ἠθοποιῶν.

Θὰ λέγετε αἰφνης ὅτι εἰς τὸ Παρίσι ἢ Ντυφλό εἰς τὸ δεῖνα σημεῖον ἔκαμε τὴν δεῖνα χειρονομίαν.

Δὲν ἔχει σημασίαν τὸ ὅτι δὲν ἐπήγατε εἰς τὸ Παρίσι καὶ οὐτε τὸ ἔργον γνωρίζετε οὐτε τὴν Ντυφλό.....

ΣΕ ΜΑΝΔΟΛΙΝΟΥ

“Ὡχου κι' ἄς εἶταν νὰ γενῶ χορδὴ τοῦ ταμποῦρά σου ποὺ σὰν βαρῶς νὰ σ' ἐὰ φιλῶ τὰ πέντε δάχτυλά σου.

Α. Πάλλης

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Καθῆκον θεωρῶ καὶ δημοσίᾳ θερμὰς εὐχαριστίας νὰ ἐκφράσω τῷ ρέκτη ἱατρῶ... (αὐτοῦ τελεία) μὴν πέση-ξυλό ἂν τὸν ὀνομάσω.

Σπυρὶ εἶχα στὴ μύτη ἐλαφρὸ μούδιωσε μὴ ἀλοιφή—ποὺ νὰ μοῦ ζῆ—Σὲ δυὸ τρεῖς μέρες πάει τὸ σπυρὶ κι' ἢ..... μύτη μου μαζύ.

ΠΑΝΤΙ ΑΝΕΜΩ...

(Η σκηνή στο Νομαρχιακό μέγαρο)

Καλδής. — Καλημέρα κ. Νομαρχα.

Νομάρχης. — Βρέ καλώς τον κύρ Γεώργη. Σήμερα πάλι, το άρθράκι σου για την εκλογή της Χίου, ήταν μια τρέλλα.

Καλδής. — Να σάς πω την αλήθεια, δεν είχα σκοπό να το γράψω μ' αυτό το πνεύμα. Άλλ' έφ' όσον ο κ. Βενιζέλος παραμένει άμετανόητος και έννοει να τον συντροφεύει ο κ. Ποπανδρέου, δεν χωρούσε δισταγμός.

Νομάρχης. — Θα μου έπιτρέψης όμως να παρατηρήσω ότι δεν κατώρθωσες ακόμα ν' αποτινάξεις ολοτελώς τον βενιζελισμό σου, διατηρείς ακόμη κάποιους δισταγμούς. Γιατί αυτό;

Καλδής. — Για λόγους σκοπιμότητας. Αν κηρύξω φανερά τον πόλεμο κατά του Βενιζέλου, θα περάσει κι' ο «Ελευθέρος Λόγος» στη σειρά του «Ν. Κήρυκος» και της «Λέσβου».

Νομάρχης. — Είναι μια γνώμη κι' αυτή. Ακολουθείς δηλαδή την τακτική της «Εστίας». Το επικροτώ αυτό.

Καλδής. — Εύχαριστώ κ. Νομαρχα. Θα σάς παρακαλέσω μόνον να γνωρίσετε την τακτική μου στον κ. Τσαλδάρη, τον τριεσβάστο άρχηγό μου, διά να μη παρεξηγηθώμαι.

(Η σκηνή στα γραφεία του «Ελευθέρου Λόγου»)

Ο μέτοχος. — Σήμερα πάλι μάς τάξανες θάλασσα κύρ Γεώργη. Δεν είπαμε πώς δεν θα γράφεις με πνεύμα φιλοταλδαρικό;

Καλδής. — Έχω το λόγο μου που γράφω κατ' αυτών τον τρόπο. Έγώ πάντοτε έχω κάποιον αντικειμενικόν σκοπόν...

Ο μέτοχος. — Δηλαδή;

Καλδής. — Δηλαδή, είναι ο μόνος τρόπος διά να εμπνέω εμπιστοσύνην εις τον Νομάρχην.

Ο μέτοχος. — Και τί βγαίνει από την εμπιστοσύνη αυτή;

Καλδής. — Είμαι εις θέσιν πάντοτε να γνωρίζω τους σκοπούς και τας επιδιώξεις των έδώ λαϊκών, ώστε εν καιρώ να ήμπορώ να κατατοπίσω τον κ. Βενιζέλον, τον τριεσβάστον άρχηγόν μου. Η πολιτική φίλτατε, είναι περίπλοκος λειτουργία, μερικά δέ εκδηλώσεις της ήμπορούν να είναι πολύ διάφοροι από ό,τι φαίνονται.

Ο μέτοχος. — Έξείνο πού ξεύρω εγώ είναι ότι την εφημερίδα την έχαμες σωστό τσιραβέντο.

Καλδής. — Αυτό το λέτε, διότι δεν γνωρίζετε από πολιτική. Έν πάση περιπτώσει αύριον θα γράψω με πνεύμα αντικυβερνητικόν.

(Η σκηνή στο Νομαρχιακό μέγαρο)

Νομάρχης. — Αύριο, τί γράφεις στην εφημερίδα, κύρ Γεώργη;

Καλδής. — (Ανοίγει το σημειωματάριό του). Έχομεν Παρασκευήν, δεν είνε έτσι; Λοιπόν αύριον το άρθρον μου θα γραφή με πνεύμα βενιζελικόν.

Νομάρχης. — Μα γιατί;

Καλδής. — Έτσι τά εκανόνισα κ. Νομαρχα, προς το καλόν του τρι-

ΕΜΜΕΤΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ζωολογία

Μικρό μικρό οι φίλοι τον πλανέψανε τουβραν μια νύφη και τον παντρέψανε του κάκου κείνος τους όμολογούσε ότι τά ξεροδα δεν θα τά οικονομούσε. — Βρέ δέ βαριέσαι; — τουύλεγαν — ή Μοίρα της και τη δικιά σου μοίρα θενά σιάξη. Κ' έτσι τον επέισαν... ζήτησε τη χείρά της κ' έγινε ο γάμος μ' όμορφιά και τάξη.

Οι χίλιες δραχμές που έπερνε τον μήνα δεν μόρεσαν να γίνουν χίλιες μία ως τόσο τά περνούσαν φίνα κ' όχι να πής πώς ζούσαν με οικονομία Τά λούσα της εκείνη στην έντέλεια κ' εκείνος πάντα χαρτζιληκώμενος κι' ό βίος τους περνούσε όλο γέλια πανηγυριώτικος και τρισευτυχισμένος.

Μα θα μου πήτε, ότι είναι θάμα μ' ένα χιλιάρι νάχουν τέτοια τραίνα.. Μπά! Τάχατες σπουδαίο είναι πράμα στά χρόνια μας αυτά τά φημισμένα; Οί φίλοι τους δεν τους έγκαταλείψανε ποτέ και σε καμιά τους στεναχώρια. Θα μ' έρωτήσετε ίσως; Τίποτα δέ γλύψανε απ' το ζευγάρι αυτό μαζύ, ή χώρια;

Α! όλα κι' όλα! ήταν τίμιοι πολύ κι' όταν με την κυρά συνομιλούσανε

σαν άνθρωποι με άνατροφή καλή Το φίλο πάντα προειδοποιούσανε. Έβγαιν' αυτός να πάρη το άγέρι του κι' άφινε σπίτι μοναχό το ταίρι του με τους καλούς του φίλους, με ήσυχία να συζητούν για τη... Ζωολογία! Κι' αν τύχαινε να φτάση στο σπίτι του, ή δούλα του με φόρα τουύλεγε στο σαλόνι. να περάση και πήγαινε και μελετούσε για τά... κερασφόρα!..

Λαϊκός

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Αν ίσως γυέ μου και πεινάς και δίχως φόλα είσαι κούτταξε φκιάσε τίποτα, κούτταξε κλέψε, γδύσε.

Αν έχει ο μπαμπάκας σου κρημμένο κίνα γρόσι, τίμα τον και άγάπα τον να μη σ' αποκληρώση.

Του γείτονα ή σύζυγος κι' ή κόρη αν σ' άρέσει από νορίς στο σπίτι του να πιάς να πιύσης θέσι.

Αγάπα τη γυναίκα σου αν σ' αγαπά και δαύτη μ' αν αγαπά και τρίτονε, γυναίκα είνε κι' άφτη.

Αν κλέψης λίγα θα σε πούν πώς είσαι άλιτήριο; πολλά αν κλέψης... τέλεψε μεγάλος είσαι κύριος!

σεβάστου άρχηγού μου κ. Τσαλδάρη.

Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον θα γράφω με πνεύμα φιλοκυβερνητικόν. Τετάρτην, Παρασκευήν και Κυριακήν με πνεύμα βενιζελικόν. Άλλως τε — σάς το λέγω εμπιστευτικώς — είχα κατ' αυτάς παρατηρήσεις από τους μετόχους της εφημερίδος.

Νομάρχης. — Έννοούν ν' ακολουθήεις βενιζελικήν πολιτικήν;

Καλδής. — Βεβαίως.

Νομάρχης. — Αίσιος! Καλδής. — Μηπως έχω εγώ διαφορετικήν αντίληψιν; Άλλά πώς να γείνη! Από καιρού εις καιρόν, πρέπει να βενιζελίζωμεν και όλίγον διά να μη σκανδαλίζονται οι μέτοχοι και διά να μη διαρρηύση το άναγνωστικόν μας κοινόν....

ΧΑΡΙΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Στο δρόμο

— Πώς έκουράστηκα άγάπη μου, πώς έκουράστηκα. Ας γυρίσουμε. — Αφού το θέλεις και που θα πάμε; — Μα... στο σπήτι μου. — Από τώρα, δεν σου φαίνεται πώς είναι νορίς; — Έχω ανάγκη να ξεπλωθώ. — Μπορείς να ξεπλωθής κι' εδω. Λίγο παρακάτω είνε το ξενοδοχείο. — Στο ξενοδοχείο; και αν μάς δη κανείς τι θα υποθέση; — Τίποτα. Θα κοιμηθής μόνη σου στο κρεβάτι, κι' εγώ θα περιμένω κάτω στο σαλόνι. — Α, όχι δεν το θέλω αυτό. Έγώ να κοιμηθώ και σ' να περιμένης έτσι. — Καλά, τότε κοιμηθώ κι' εγώ.

Στο ξενοδοχείο

Έτελείωσε, άγάπη μου, να το δωμάτιό σου, να και το δικό μου, βλέπεις τά πήρα άντίκρυ κι' άντίκρυ. — Τι; έπισσεσ δυό δωμάτια; Ω, τί σπάταλος ποδ είσαι, καυμένε! — Μα... πώς να γείνη άγάπη μου; — Έπρεπε να πιάσης ένα δωμάτιο με δυό κρεβάτια. Αυτό θα ήτο οικονομικώτερον. — Θα γείνη το θέλημά σου, πάω να φροντίσω. — Για στάσου δεν σου είνε μεται πώς μπορούσαμε να πλαγιάσουμε στο ίδιο κρεβάτι; — Άγάπη μου! Πόσο σ' άρέσει ή οικονομία!..

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

(Μπορεί και να εφαρμόστηκε)

— Δεσπότη μου, ήρθα να σου πω πώς για το δικηο έργάστηκα και έντιμα τελείωσα ότι κι' αν καταπιάστηκα

Κανένα δεν κολάκεψα και πάντα μέσ στα στήθεια την καλωσύνη έκρυψα και την αλήθεια

Την άμοιβή μου Δέσποτα μονάχος πεία στοχάσου — Γκρεμίσου βλακωδέστατε κι' όπο μπροστά μου χάσου!

— Δεσπότη μου, ήρθα να σου πω πώς ψεύτη σαν και μένα στον κόσμο είν' άδύνατο να βρής ακόμα ένα

Δεν έχω μέσα στην καρδιά παρά κακία και ψευτιά. Ότι μπροστά μου βρήκα όρθο δεν το άφηκα.

Ποιά θάναη ή άμοιβή μου μπορώ να καταλάβω; — Δικός σου ό κόσμος όλος; μπράβο παιδί μου, μπράβο!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΤΗΣΙΣ

Θαυμάζουν πολλοί την περι την πτήσιν ικανότητα του άετου και του έρακος. Ημείς έντοούτοι θεωρούμεν τάς πτήσεις των πτηνών τούτων ως άστέλας, παραβαλλομένας προς την πτήσιν την όποιαν έσημείωσεν από προχθές ό ύπό του ήθικου ρυθμού παρασκευαζόμενος άρτος του έλληνικού λαού. Ό άρτος έσημείωσεν άσφαλως ρεκόρ εις την πτήσιν, άνευ προηγουμένου.

ΣΤΟΝ κ. ΣΤΡ. Β. ΠΕΤΡΕΛΛΗ

Χρόνια πολλά, ευδαιμόνια και φίνα Οί έπισκέπτες νάσαι σαν μελισσο- [λόγι και νόρχεται κι' ό Μίδης απ' την [Αθήνα κι' όσο τυρί στο λάδι έχεις, να τό [τρώγη]

ΒΑΤΟΥΣΙΑΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Γή λαγός τ' ζιβγά

Δώ τοι πνήντα χρόνια ζοδι στού χωριό μας, ένας ζιβγάς, τ' διαβόλ' κάρτσα.

Έφτους γη ζιβγάς είνε το' ένα γού στ' χώρα κουντά σ' ένα δάσκαλου.

Μιά μέρα κατέβτοι γη ζιβγάς στ' χώρα, το' ή δάσκαλους, ταύκανι πουλλά τραταμένα μι τά... λόγια. Στοδ τέλους τείπι να τ' στείλι, ένα λαγδ απ' του χωριό.

— Άρα πάγου θα σ' τοδν στείλου δάσκαλι, τ' είνε γη ζιβγάς. Πάρη γ' ή ζιβγάς, πιάσαν δυό μήνις το' ή δάσκαλους απάντηχι του λαγδ.

Νείσόν να μη τά πουλολογούμι, γη ζιβγάς κατέβτοι ξανά στ' χώρα για δλιές.

Γη δάσκαλους άμα τοδν είδι, τ' είνε: — Ποδνι για ή λαγός: — Έν ήρθι; Ρώστ'ι σάνκιμ ξαφνια σμέτους γη ζιβγάς. Τοδν έστ'λα απ' τσειν' τ'μέρα τοιάλας.

— Τοι μι ποδόν τοδν έστ'λις; ρώτ'σι γη δάσκαλους. — Έγώ άμα έφταξα στοδ χωριό, πάησα ντουγροδ στ' άμπέλι μ'. Έφτου λοιπόν σ' ένα χαντάτο' μέσα, βλέπου ένα λαγδ, μα λαγδ μιά φουρά. Ίσαμι γάιδάρους θάνταν δάσκαλι!

«Βρέ, τ'λέου, άντι τρέχα να πής στ' χώρα, π'σί παντέχι, γη δάσκαλους. Έφτους σαλόγ'σι τ' σάπιά ντ' τοι τώβανι στα τέσσιρα. Άχκίχιμ, Έν ήρθι γι' έρμους!!!.. Βατούσα. Π. Α.

ΕΔΓΙΕΤΣ...

Ουλ' οι φίλοι μ' παντριβγώντι τσι μουνάχα γώ πρυμένου το' ή νυχτιές τ' χειμώνα άρχόντι τσι δέ ξέρου τί θα γένου.

Κβάρα ή νύφισ τοι με προίτσις μά δέ μ' λέγχι κανένας, πάρι' έδγιετς χάνουντι οι άντρίτσις σιλουέτις, ξδκα, κ'μπάρι.

Η γιτόναρους

Αρωματικά Σαπούνια ΜΕΤΑΞΑ ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

—Αυτή ή κάρτα τί μās παριστά- νει κύριοι ;

— Τίποτε ;

— Πώς τίποτε! Για προσέξετε λίγο...

— "Α, ναι. Βλέπουμε μερικούς που άπλώνουν τό χέρι των σά νά ζητούν έλεησύνη.

— Αί λοιπόν κύριοι, αυτοί που βλέπετε είναι δημοτικοί υπάλληλοι που έχουν τρεις μήνες νά πάρουν μηνιάτιζο.

— Αυτοί έδω που βλέπετε, τί φαντάζεσθε ότι είναι ;

— Μάλλον άχόρταγα θηρία φαίνονται.

— Δηλαδή, περίπου τό βρήκατε. Είναι ήθικορονημίτες που πέσαν με τά μούτρα στον προϋπολογισμό, και τρώνε... τρώνε... τρώνε...

— Τελοσπίντων... κακά τρώνε...

— Αυτή έδω, παριστάνει άγαλιμά του 'Απόλλωνος.

— Σωπα άδελφέ! 'Ο 'Απόλλων ήταν προπαντός ώραίος.

— 'Α! Ζητώ συγγνώμη κύριοι, εμπέρεσαν οι κάρτ-ποστάλ μου, κι 'άντι νά σάς δείξω τόν 'Απόλλωνα, σάς έδειξα τόν κ. Καρατζά. Φτου! νά πάρη ό διάβολος γιάρμα...

ΤΟ ΓΙΟΥΡΤΖΙΔΙΚΟ

Τήν κυλόττα μου φορώ και τραβώ στο κτήμά μου όμως μπρός μου έσέ θωρώ εις τό κάθε βήμά μου.

Και χωρίς νά ξέρω πώς σάν σκυλι άβτζιζόικο γυρνώ πίσω όλοταχώς, γιά τό... γιουρτζιδικό.

Πε... Ταιν.

ΕΝΤΟΠΙΟ ΜΑΥΡΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

Είς συγκέντρωσιν ούζουλοτόν εις τού κ. Κουρτέλλη, ό διάσημος φαρσέρ Πέτρος του 'Πανελληνίου», μή φεισθείς ουδεμιās δαπάνης προσέφερεν εις την παρέαν του ως μεζέν... μαύρο χαβιάρι.

Οί συμπότοι κατασυγκεινημένοι από την γεννωιοδορίαν, ήρπασαν τόν εκλεκτόν και πανάκριβον αυτόν μεζέν, τόν έφριξαν μετά σπουδής εις τό στόμα των και ήρχισαν ό εις μετά τόν άλλον νά...πτύουν κατά γής...

Τό χαβιάρι ήτο έντόπιον, κατεσκευάσθη δέ υπό του φαρσέρ με πυρήνα—νοπήν κοπανισμένην καλώς, βαμμένην με μαύρην βαφήν λούστρου και αλοικμένην με λάδι, διά νά προσλάβη σπιλνότητα!.

'Ο φαρσέρ ήπεσζέθη ότι εις άλλην συνάντησιν θά προσφέρει αυγοτάραχο έντελώς ιδιικής του κατασκευής και τούτου.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ, ΤΙΤΛΟΙ, ΣΥΜΒΟΛΑ

"Όλα του λωλου λωλά. (Σύμβολο γιά... μοντέρνο ποιητή).

Τό ξύλο της γνώσεως. ('Επιγραφή γιά... παρθεναγωγείο).

'Η μύγα. ('Επιγραφή γιά γαλακτοπωλείο).

'Ο άνεμοδείκτης. (Τίτλος γιά τόν «Έλευθ. Λόγο»).

ΣΤΑΧΤΗ...

'Ο «γίγαντας» έπρόβαλε και ειπε λυπημένα : — Τής Χιός τό κάστρο βρέ παιδιά άκόμα στέκει όλόρτο. Τού Πολεμίδη τά παιδιά έπέσαν τσακισμένα κι' έσβυσεν ή επίθεση και έσωριάσθη... μόρτο.

'Ο Στέλιος καθώς τάκουσε, πολύ του κακοφάνη πέρνει μιά πένα τη βουτά σε κόκκινη μελάνη και γράφει άρθρο φλογερό με όλο του τό άχτι κάνει τό κάστρο θρύματα και τούς χιωτάδες στάχη!...

ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ ΤΟΥ ΑΛΗΤΗ

Και λουστρος νάμουν βέβαια θά μπορούσα Κάτι νάμουν κ' έγώ με σημασία· Δόξες και πλούτη δέν θά λαχταρούσα· Δουλειά γιά μένα θάταν περιουσία.

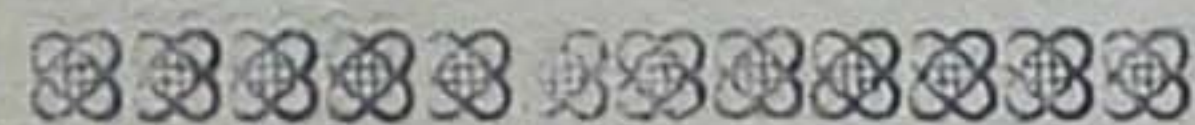
Θά γιάλιζα του κόσμου τά παπούτσα, θάπερνα από τό τραίνο μιά βαλίτσα, θά κρύωνα τό χειμώνα, θάμουν λούτσα τό καλοκαίρι, θάτρωα με τη βίτσα

Στά πόδια τά γδυτά, στά γδυτά μπράτσα, Θά μουσκαε και κανένας καμιά μπάτσα, Είλωτας θάμουν σκλάβος δίχως άλλο,

— Σάν πέθαινα ως με πέταγαν στο κάρρο — Μά θάχα τ' άγαθό τό πιό μεγάλο Νά τρώω ξερό ψωμί και νά φουμάρω.

'Αγία Παρυσκευή

Χάρης Θεοχάρης

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

(Δικάζεται κάποιος επί διάρρηξει).

Πρόεδρος. — Κατηγορείσαι ότι την νύκτα της 18ης Μαρτίου, συνελήφθης καθ' ήν στιγμήν προσπαθούσες ν' άνοίξεις τό καπνοπωλείον του Α...

Κατηγορ. — Ψέματα κ. Πρόεδρε! Πρόεδρος. — Πώς, ψέματα. Υπάρχει ή μαρτυρία έδω του χωροφύλακος που σε συνέλαβε.

Κατηγορ. — Τό χωροφύλακα πιστεύετε κ. Πρόεδρε; Οί χωροφύλακες άφορητή ζητούν γιά νά μās βασανίσουν. Άς τα τί τραβήμε απ' αυτούς κ. Πρόεδρε. Έγώ μιá φορά δέν τούς έχω καμιά εμπιστοσύνη!...

Πρόεδρος. — Δέν μās χρειάζεται διόλου ή εμπιστοσύνη σου. Έδω εις την κατάθεσί του ό χωροφύλαξ λέγει ότι σε συνέλαβε με τά εργαλεία της διαρρήξεως στο χέρι!...

Κατηγορ. — Έγώ κ. Πρόεδρε είμαι κλειδαράς και πήγαίνα με τά εργαλείά μου στη δουλειά μου!...

Πρόεδρος. — Στίς δέκα της νυχτός πώς πήγαίνας στη δουλειά!...

Κατηγορ. — Ακριβήνε πολύ ή ζωή κ. Πρόεδρε, και γιά νά ζήση κανένας πρέπει νά δουλεύει και τη νύχτα.

Πρόεδρος. — Χούμ! Πολύ προκομμένος θάσαι!...

Κατηγορ. — 'Η φαμίλια είναι μεγάλη κ. Πρόεδρε, και θέλοντας και μη δουλεύω και τη νύχτα.

Πρόεδρος. — Λοιπόν, σε φώναξε ό ιδιοκτήτης του καπνοπωλείου γιά νά του σιάξης τίς κλειδαριές;

Κατηγορ. — Μάλιστα κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος. — Ποιές κλειδαριές; Αιτές που δέν ήταν χαλασμένες;

Κατηγορ. — 'Ε, άμα λέμε ότι θέλουμε!...

Πρόεδρος. — Σιωπή!...

Κατηγορ. — 'Η κλειδαριές ήταν χαλασμένες κι' ότι καταπάστηκα τη δουλειά ήρθε ό χωροφύλακας. Τί κάνεις αυτού; μου λέγει. Σιάζω τίς κλειδαριές του μαγαζιού—του

λέγο. Αυτός δέν πίστεψε, και με πήρε στο τμήμα.

Πρόεδρος. — 'Ο ιδιοκτήτης όμως λέγει ότι ούτε χαλασμένη ήταν ή κλειδαριά του μαγαζιού του, ούτε σου ανέθεσε καμιά τέτοια δουλειά!...

Κατηγορ. — Κύριε Πρόεδρε, χάλασε ό κόσμος. Ούλοι ψέματα λένε. Τό καλό που σου θέλω είναι νά μην έχης εμπιστοσύνη σε κανέναν!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΥΛΙΣΤ

Καρ' άγνωστου συλλέκτη μαργαριτών μās άπεστάλη ή κατωτέρω έπιστολή:

Πλωμάριον τη...

Δεσποινίς

Πρό ήμερόν με τόν φήλον μου Σοτήριον σάς είχον ζητήσει τά προς εις έγχορισθέντα και έγχομισθέντα μανδειλιά μου, τά όπυα ήρνεύθιται νά μη τό έπιστρεφεται. 'Ηναγκάσθην λοιπόν και εκ δευτέρου δι' έπιστολής μου όπως σάς ζητήσο τά άνο έγχορισθέντα και έγχομισθέντα μανδειλία εκ τόν όπύων και εκ δευτέρου ήρνεύθιται. Είνε αίσχος δι' είμάς Δεσποινίς νά μου καθιστερύται τά μικράς αξίας μανδειλιά μου εκ τών όπύων ουδέποτε έλιπζον νά διαπρατάται τουάρτας μικροπραπίας.

'Εγώ δέ ός άνιρ εϊφυλού χαρακίτος και άνοτέρου ειδονεικωπίτου ουδέποτε θά καταδεχθώ και εκ τούτου άλλογραφάσ μου λογίζόμενος της ήμετέρας μηδενότητος.

Οί είμέτεροι έρωτες είσαν παμφόλυγες. Πούπουλα είσαν και διεληθυσαν ήπό τόν άγρίον σοιφόνον έν τό στερεόματη της κρομένης έν φλόξ καρδέας μου.

Είνε έσχος!! Ο ένοίος άγαπόν σε Δ...

Τά γλυκά σας ΣΤΟΝ «ΚΡΙΝΟ» Δουκάκη Προκοπίου

5η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΠΟΙΚΟΥ

Κύρ Βούρδουλα,

'Εν είναι θ'ζή μ' δ'λιά αυτή π' μ' έβαλεις νά γάνου. 'Υγώ είμι ένας άπλός άθροικος τσι δέν ζαίρου τό περι διά γραμμίτου αυτά π' μι λέξ. Γίντι μαθές απ' τόνα του χέο' νά βαστάς του ξουοάφ' τσ' απ' τάλλου τ'ν πέννα; Σά ζοσ'να προίματα μι φινόντιν αυτά. Ντουό μπαζαλούμ ως τόσου.

Μιά που μπήζαμι πλυά στού χοροό, θά χοροέφουμι, τσ' ό,τ' βοές' ως κατβάσ'. Σίμορα θά τά προχ'θή γή Βαλάζ'ς, γιατί ήρτε γή σειρά τ'.

Γή χαμηέτους γή κύρ Παναγιουτάζ'ς, τί τραβή κάθα μέρι, ένας θιός του ξαίφ'. Είμι βλέπ'ς κοντά τά μαγαζιά μας τσ' είμισι μιάν άνισαμιά. Πήρι του λοιπόν τρεις καρέγλις προυχτές του τσιντι τσι πήγι τσι κ'λουριάσ'σι στ' σάλα π' άράζιν τά μπαμπορία. Είχι μαζί τ' τσ' ένα καλίμ' μι τάντζύστο, τσι δόλουμα μες ένα μαντ'λέλλ', που τουν είχι χαο'μένου ή παλιά τ' γή γαβουκλου. Δόλουσι τάντζύστο τσι τόσ'σι στ' θάλασσα. Δυό μουρά, τρανά τρανά, πήγαν κοντά τ' τσι τουν άλλογούσαν: «Μπάριμα Παναγιώτ', ίλιγι του ένα, δόσι μι νά βαστάξου τσ' ίγώ κουματέλλ' του χαλαμέλλ', τσι τάλλου άνέσσουνι: «Δός του μπαρού ήμένα, μπαρίμα Παναγιώτ'».

Αυτός γιό'σι τσι τάδι τά μουρά τσι τάδιουσι: «Αίντι βοέ μπαστάρδηδοι νά φύετε», τά λέγ', τσ' έκανι πους σ'ζούντι απ' τ'ν καρέγλι τ'. Μά τσείνα του χαβάν τουν. Καπουτι στούν καπουτέ τσ' μύθ' τσι γή Βαλάζ'ς απίς στ'καρέγλι, τσ' άφ'σι του καλίμ' μες στα μουρά τ'.

Τόνα του μουρά χιάτ'τσι, απόμ'νι μοναχά τάλλου τσ' έκανι σεργιάν'. Γή Βαλάζ'ς άρχάλ'ζι τσι χίλα γή κόσμους. Θά περασι'ίσαμι ένα κάρτου τ'ς ώρας, τσι τά μουρά είνταν πάλι τσι τά δυό στούν τόπουν τουν. Γζούντ'σι τότισου του ένα του Βαλάζ' τσι τουν φουνάζ': «Μπάριμα Παναγιώτ', έ, μπαρίμα Παναγιώτ', στάντζύστο πιάσ'σι ένα μεγάλο ψάο». Γή Βαλάζ'ς πιτάχ'σι ούλόθτους μι του καλίμ' στα χέριμ τ'. 'Απ' τάντζύστο' κρέμουντουν μι παλιοντσιφούλα, ίσαμι δυό ούνάδες. Τά μουρά του είχαν χαμινάο' τσι σικόνταν στού καρσινό του τρσέζ'.

Γή Βαλάζ'ς τάδι απι μακριγιά τσι φόνσ'σι: «Αίντε βοέ μπαστάρδηδοι. 'Αλλη φορά σάν κογιονάρετε θά φάτε ξύλο με μουσική».

Βασίλειος 'Αποίκος

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΡΩΓΩΝΤΑΙ

— Τά σκυλιά και οι έλληνες μεταξύ των.

— Τά γεροντοκόριτσα, όταν έχουν προίκα πάνω από 500 χιλιάδες.

— Οι ψαλμοί και οι ευχές απ' τούς παπάδες μας.

— Οι έρωτευμένοι με τά μάτια των.

ΚΥΡΙΑΚΗ

12 Νοεμβρίου 1933

Το Φύλλον Δρ. 2.

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

Διεύθυνσις: **ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ**

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ Ετησίαν Δρ. 100
 «Εξάμηνος» 55
ΜΥΤΙΛΗΝΗ Εξωτερικού
ΥΟΧΙΟΠΑ ΥΟΙΖΛΙΣΑ Δολ. 2 Σελ. 10
Τηλέφ. 341 Φρ. Γαλ. 40

ΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΓΑΛΛΟΜΑΘΕΙΣ

Mes dents cassées = Με δάγ-
 γασει.

(‘Ακούστηκε στα σκοτεινά του κι-
 νηματογράφου από κάποια κοσμική
 κυρία).

Les noces d'argent = ‘Η νό-
 σος του χρυμματος.
 Μυτιληναϊκή άριστοκρατική άρ-
 ρώστεια).

Ta figue aux mains = Θα φύ-
 γωμεν!
 (‘Ηρωϊκή απάντησις του Μεταξά
 και των φίλων του προς τον κύρ
 Παναγή).

Ta vngie menace = Τα βρεμ-
 μένα σου!...

(‘Απάντησις του κ. Βενιζέλου προς
 τον κ. Τσολδάρη μετά την έκλογήν
 της Χ.ον; ‘Ο κ. Τσαλδάρης ήρώτη-
 σε: «Τί θα πάρω τώρα έγω από
 την Χίος;» Καί ο κ. Βενιζέλος απήν-
 τησε: «Τά βρεμμένα σου!»

ΑΠΟΡΙΑ

Μιά κυρία καθώς πρέπει
 μ’ εύλαβή καθ’ όλα στάση
 την έπαύριον όργιων
 έμπροστά στο ‘κονοστάσι
 τή συγχώρησι ζητούσε
 του Θεού και των άγιων.

Κι’ άφου έκλαψε στ’ αλήθεια
 για τα τόσα κρίματά της
 έσηκώθηκε να φύγη
 όταν ξάφνου κάποιος διάκος
 ξεπετάχθηκε μπροστά της
 και την πήρε στο κυνήγι.

Τρέχει ο διάκος, τρέχει εκείνη
 ξεφωνίζει αυτή χτυπιέται
 μά ο διάκος τό βιολί του
 ως πού τέλος ή κυρία
 κατ’ ανάγκην όπου λέτε
 καταφεύγει στο κελί του

Νά περίπτωσις εύλόγου
 και σπουδαίας άπορίας.
 — μη σκεφθήτε χαιρεκάκως —
 ‘Αλλ’ άν έγινε και κάτι
 είναι σφάλμα της κυρίας;
 Πταίει εκείνη, ή ο διάκος;

ΤΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ...

Λίγα φιλιά μου χάρισε
 και τώρα μου γρινιάζης.
 Δέν κάθεσαι μου λές καλά
 και θές να με πειράζης.

‘Εθύμωσες φιλάργυρη;
 Θέλω να σ’ έρωτήσω,
 κι’ άν έλυπήθης τά φιλιά,
 να σου τά δώσω... πίσω!
 Ε. Γ.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

‘Ιστορικόν και μέγα γεγονός :
 ‘Εμνηστεύθη ο Πετεινός !...
 ‘Ο δεσμός είν’ ιερός
 και σημαίνει πρώτα πρώτα
 από τώρα πειά και μπρός
 πώς θ’ άνήκει σε μιὰ κόττα.

ΤΟΥ κ. Μ. ΜΙΔΗ

(‘Απάντησις σ’ ένα κομψό γράμμα
 σταλμένο από την ‘Αθήνα.)

‘Απ’ αλάργα με την πόστια
 κι’ αν φιλιά αλλάξης χίλια
 θέλεις πάργια, θέλεις δόστια
 δε σου γαργαλοῦν τὰ χείλια ..

Τίποτα δέν έχει αξία
 μακρὰ από τὸ... κέντρο.
 Τέτοια φρούτα έχουν οὐσία
 σὰν τὰ κόβης απ’ τὸ δέντρο !.

ΓΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΖΕΤΕ ΤΟΥ ΤΣΙΦΑΣ’ ΣΑΣ

Του καλουτσαίρ’ κάτι στ’ ‘Ακ-
 [λειδιο
 τσ’ είνι ούλότιλα μαμάκουσ
 τὰ μυαλά ντ’ μυαλά πιδιο
 μὰ στοῦ σῶμα.. δράκουσ.

Τριλλαινιτι για τὰ χαρτιά
 τσι λέν πους καν’ τσι φάρτσα
 ‘Αμα ντ’ δης στοῦ σινιμά
 πλέτσ’ τσι ξιπλέτσ’ μιὰ κάρ-
 [τσα

‘Αψλός σάν τ’ραδιόφουνοῦ τν’
 άντένα
 οί χιροῦκλισίντ σὰ τφέτσις
 του παράπουνοῦ τ’ είν’ ένα:
 ‘Ε τούν θέλιν ή γυναίτσις.

ΦΙΛΜ ΑΚΤΟΥΑΛΙΤΕ

Γραφείον δικηγορικόν
 ‘Ενα πλήθος άνεβοκατεβαίνει
 τίς σκάλες, με μάτσο χαρτιά
 στα χέρια.

Ξαφνικά τό πλήθος σταυρώ-
 νει τὰ χέρια και στέκει εις
 προσοχήν.

Παρουσιάζεται ο μάιτρ και
 στο πέρασμά του όλοι ύποκλι-
 νονται ταπεινώσ.

‘Η ταινία μήκουσ πολλών
 μέτρων — άνευ τέλουσ θα
 έλέγαμεν — τιτλοφορείται :
 «‘Οσοι παραγωγις προσέλ-
 θετε».

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Την ιλιὰ σ’του σόμα
 του τουλοῦμ’ σ’τον κώλου»,
 (Λέγεται για κείνουσ που αναθέτουσ
 εις άλλουσ κάποια έργασια και έν-
 νοουδν να τελειώση άμέωσ.)

«Καλόγγρουσ βαρβάτουσ
 κνιτάζ’ σα μαύρουσ γάτουσ»
 (Λέγεται για κείνουσ που έρεθίζον-
 ται μόλις δοῦν γυναίκα)

«Μι τὰ μουσιάτσια μαστουρασ
 τσι μι τὰ γένεια κάλφασ».

(Λέγεται για κείνουσ που από άνώ-
 τερη θέση που ειχαν, ξεπέφτε ν σε
 κατώτερη).

**ΣΤΟΥΝΤΙΟ
 “ΛΕΣΒΟΣ ΦΙΛΜ”**

Π. ‘Αντωνιάδου (Πετεινού) :
 «Τ’ άρραβωνιάσματα»

Γ. Παραδέλλη : «‘Ορθρου βα-
 θεός»

Πέτρου Ζαχαρίου : «‘Η πυρή-
 να, ως πρώτη ύλη παραγωγής
 μαύρου χαβιαριου».

Ι. Στεφανίδου : «‘Α, είνι
 αδύνατον να τον ιδήτε έμπρο-
 σθεν (πρό) της Τετάρτης αγα-
 πητέ, διότι εύρίσκεται εις περι-
 οδον (περιοδειαν).

Γ. Μωραίτου : «Τὰ μασά και
 τὰ σαμά».

(Τὰ έμά σα, και τὰ σά έμά.)

Της Κας Α. Ε. : «Τόν έπήγα-
 με εις του Πλάτωνος και του
 έκανε άκτινοσκόπευσιν. (άκτι-
 νοσκόπησιν).

Θ. Π. : «‘Ας τα τς’ απ’ του
 κακόμ, ή μύτημ’ τρέχει αίμορ-
 ροίτες !!»

Β. Μουζάλα : «Τὰ λινά κατά
 την χειμερινήν περιόδον».

‘Αχιλ. Μπούμπουρα : «Αι
 κατακτήσεισ του κ. Καρατζά
 ανά τας Εύρώπασ».

Μ. Μίδη : «‘Η Κυπριανός
 μείπι πους θα μ’ δώκεσ του γι-
 μικλίκι μ.»

Υ. Καφοπούλου : «Πρόεδροσ
 πάνου μπαμπούτσ.....»
 (Πρόεδροσ των ύποδηματεργατών).

Γρ. Ρουσέλλη : «‘Η Τιτίκα
 και ή Κούλα μου άδειάσαν τή
 σακκούλα».

Πρ. Χλιάτζου : «Τὰ τζεζμέ-
 δια.»

Εύστρ. Πετρέλλη : «Προτιμών-
 ται οί μεγάλοι Στρατήδεσ».

Μ. Μούρα : «Δέν έορτάζω
 ουτε δέχομαι έπισκέψεισ αλλά..
 και δέχομαι και έορτάζω.»

ΤΟ ΨΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΜΑΣ

Κυριακή 12 9/βρίου 1933

Σταθμόσ Νομαρχιακοῦ μεγάρου:
 Οί «Γίγαντεσ» του Παναγι, χο-
 ρωδία.

«Νάναρχοσ Θεοφανόπουλοσ» όπε-
 ρα κομίκ, του Ρουσόφσκυ.

Σταθμόσ «Νέου Κήρυκοσ» :
 «Πιεστήρια υπό κατάσχεσις» του
 ‘Ηλιγέζο, άγια.

Σταθμόσ Μαν. Βάλλη :
 «Ντάμα πίκια» όπερα του Τσαϊ-
 κόφσκυ.

Σταθμόσ Παν. Διόλιου :
 ‘Ονειροπόλησις», του Κόπ-
 πολα, αιγυπτιακή μουσική.

Σταθμόσ Οικίασ Π. Ρ.
 ‘Αρπαγή από τὸ Σεράϊ» του
 Μόζαρτ και ‘Γάμοσ στον Αη Σώ-
 στη» του Γερμανου Χόλσταϊν.

Σταθμόσ Μητροπόλεωσ :
 «Δημοπρασία καταστημάτων»
 παραμύθια του Χόφμαν.

**ΠΩΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ
 ΟΙ ΦΑΡΣΕΡ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ**

— ‘Εμπρός ! ‘Δημοκράτησ» αὐτοῦ ;
 — Μάλιστα, τί θέλετε ;
 — Θα σὰσ έλεγα ότι καλά ειθαε
 αὐτοῦ που κάθεσθε !.

— ‘Εμπρός ! Ποιοσ αὐτοῦ ;
 — Γιαννόπουλοσ, ‘Ιατρόσ.
 — Πολύ καλά, άμα άρρωστήσω θα
 σὰσ καλέσω !

— Δημαρχείον αὐτοῦ ;
 — Μάλιστα
 — ‘Ο κ. Δήμαρχοσ στο τηλέφωνο ;
 — ‘Οχι, Νικήτασ, ιδιαίτεροσ του
 Δημάρχου.

— Κρίμα. ‘Ερχεται αὐτή τή στιγμή
 κάποια κυρία, αλ’ άφου λείπει ο κ.
 Δήμαρχοσ, ποιοσ θα τήν περιποιηθῆ ;

— Τι είναι αὐτοῦ ;
 — Πυροσβεστικὸσ σταθμόσ.
 — ‘Ανάψαν τὰ κανδήλια του ‘Αγι-
 ου Θεράποντοσ, και τρέξετε να τὰ
 σβύσετε !..

— ‘Ο κ. ‘Ανσέλμοσ Ντέ Πορτοῦ ;
 — Μάλιστα,
 — ‘Ο ‘Ιδιοσ ;
 — Ναι, έγω είμαι.
 — Ειστε βέβαιοσ ;
 — Φάγε μιὰ κ..... μασκαρά !.

— Φαρμακείον Κασάπογλου ;
 — Μάλιστα.
 — Στείλτε μου σὰσ παρακαλῶ ένα
 σερβιτοάλι.

— ‘Ανανίν... ά... έσιόγλου έσιέκ !...
 — Μητρόπολις ;
 — ‘Ορίστε !
 — ‘Ο Σεβασμιώτατοσ στο τηλέ-
 φωνο ;

— Μάλιστα.
 — ‘Εχετε ώραία μάτια Σεβασμι-
 ώτατε !.
 (Θά σημειώσωμεν ότι ή φωνή είναι
 γυναικεία).

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Εις την «Σαπφώ» από προχθεσ ήρ-
 χισεν ή έκθεσις ύψηλών άνδρικων
 αναστημάτων.
 Λέγεται ότι ουτε ο ήμέτεροσ κ.
 Φώκοσ ήμπορεί να συναγωνισθῆ.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΤΑΞΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

‘Ο ξενόχτησ— ‘Εκοιμήθη τον
 αιώνιον ύπνον.

‘Η δούλα— Μετέστη προς Κύ-
 ριον.

‘Ο λόγιοσ — Παρέδωκε τὸ πνεῦ-
 μα.

‘Ο τραπεζίτησ — ‘Εξεμέτησε
 του ζήν.

‘Ο καλόγγροσ — Μετέστη εις
 τὰς αιώνιουσ μονάσ.

‘Ο ζωολόγοσ — Ψόφησε.

‘Ο μαθητήσ — Σκόλασε.

‘Ο φουερνάρησ — Τέλεσαν τὰ
 ψωμά του.

‘Ο σκαφτιάσ — ‘Εφαγε ο άπαφ-
 τὸσ του χῶμα.

ΤΥΠΟΙΣ
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
 “ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ”